

Arrest

nr. 59 066 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERCKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas van verzoeker als volgt :

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Vucitrn, Kosovo, en heeft u de Kosovaarse nationaliteit.

U en uw familie woonden sinds de oorlog, nadat jullie door de Albanezen uit jullie woning in Vucitrn waren verjaagd, in een vluchtelingenkamp te Leposavic, in het door Serviërs gedomineerde noorden van Kosovo.

Op 4 mei 2009 diende u in België een eerste asielaanvraag in samen met uw echtgenote Begesi Sevdije (O.V. 6.425.779), uw moeder Begesi Celebije (O.V. 6.425.821) en uw broer Begesi Renato (O.V. 6.425.725).

U en uw familieleden stelden toen niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat jullie de Albanezen vreesden en omdat jullie in Leposavic herhaaldelijk problemen kenden met Serviërs en bij terugkeer dus ook deze Serviërs vreesden.

Op 20 oktober 2009 werd door het Commissariaat-generaal evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende hiertegen op 19 november 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 26 maart 2010 bevestigde.

U keerde niet meer naar Kosovo terug.

Op 16 juni 2010 diende u een tweede asielaanvraag in, wederom met uw echtgenote Sevdije, uw moeder Celebije en uw broer Renato.

Uit uw verklaringen afgelegd bij uw tweede asielaanvraag blijkt dat u zich nog steeds aansluit bij uw relaas van uw eerste asielaanvraag.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u drie nieuwe documenten neer om uw eerdere relaas te ondersteunen en om aan te tonen dat een terugkeer naar Kosovo voor u en uw familie nog steeds niet mogelijk is.

Uw broer Renato zocht na het ontvangen van uw weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal contact met Gusani Skender, Romavoorzitter te Leposavic, en vroeg hem om documenten waaruit blijkt dat uw familie in 1999 uit Vucitrn verdreven werd door etnische Albanezen en dat jullie tot 2009 in een vluchtelingkamp te Leposavic verbleven hebben.

Skender Gusani bezorgde jullie daarop twee attesten, beide uitgereikt op 5 mei 2010 te Leposavic. In het ene attest wordt bevestigd dat u en uw familie van Roma afkomst zijn en dat jullie huis te Vucitrn is afgebrand, en wordt gevraagd jullie een verblijf en/of erkenning te bieden in het buitenland.

In het tweede attest wordt verklaard dat uw familie in 1999 door Albanezen verjaagd werd, dat jullie daarop tot 2009 in een vluchtelingenkamp te Leposavic hebben verbleven, dat er veel onrust in het kamp is en dat jullie er niet kunnen terugkeren, en wordt opnieuw gevraagd jullie hulp en bescherming aan te bieden.

Daarnaast verkreeg u ook nog een verklaring van twee getuigen, opgesteld op 13 april 2010 en gelegaliseerd door de gemeenterechtbank van Leposavic, die ondermeer aangeven dat uw familie op 25 mei 1999 door Albanezen verjaagd werd uit Vucitrn, dat jullie tot 2009 in Leposavic hebben gewoond en dat een terugkeer naar uw plaats van herkomst onmogelijk is uit vrees voor de Albanezen. Bovendien woont uw hele familie, waaronder ooms en neven, in België.

Uw moeder en broer verklaarden nog altijd niet naar Kosovo terug te kunnen keren uit angst voor de etnische Albanezen en de Serviërs.

Tot slot legde u nog een Belgisch medisch attest d.d. 3 mei 2010 neer waaruit blijkt dat uw echtgenote Begesi Sevdije op 31 mei 2010 een ingreep aan haar hand moest laten uitvoeren. U stelde hierover dat het om een blessure gaat die uw echtgenote opliep in de Kosovo-oorlog toen ze door Albanezen die jullie woning binnenvielen geduwd werd en viel. "

Verzoeker betwist deze beschrijving niet en verwijst naar het feitenrelaas zoals weergegeven in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag en naar het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam enerzijds omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw familieleden en door een gebrek aan overtuigende bewijsstukken ernstig op de helling werd gezet.

Hierdoor kon er geen geloof meer gehecht worden aan de door u en uw familieleden beweerde problemen met Serviërs in Leposavic, waar jullie sinds 1999 woonden.

Anderzijds wees het Commissariaat-generaal erop dat de algemene (veiligheids)situatie van de Roma in Kosovo en in het bijzonder in Vucitrn – de gemeente waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent – de afgelopen jaren aanzienlijk gewijzigd is, dat de situatie in overwegend etnisch Servische gebieden (waartoe ook Leposavic behoort) gelijkaardig is, dat er afdoende beschermingsmogelijkheden bestaan in Kosovo die ook toegankelijk zijn voor Roma en dat de Kosovaarse overheid actief stappen

onderneemt om de socio-economische positie van de Roma in Kosovo te verbeteren en hun integratie te bevorderen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen overtuigende nieuwe elementen of documenten aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat aan de drie nieuwe documenten die u neerlegde ter staving van uw tweede asielaanvraag en van uw verklaring actueel nog steeds niet naar Kosovo terug te kunnen keren (CGVS, p. 2) nauwelijks enige objectieve bewijskracht kan worden toegekend.

U verklaarde dat uw broer Renato na het ontvangen van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal contact opnam met Romavoorzitter Gusani Skender met de vraag een attest op te stellen waaruit blijkt dat u en uw familie in 1999 uit Vucitrn verjaagd werden en dat jullie tot 2009 vervolgens in Leposavic verbleven.

U legde twee attesten van voornoemde Gusani Skender neer, waarin deze verklaringen herhaald worden en waarin gevraagd wordt u en uw familie bescherming/erkenning te bieden omdat jullie er geen eigendom hebben en wegens de onrustige situatie in Leposavic.

Deze attesten hebben bijgevolg een sterk gesolliciteerd karakter.

Bovendien zijn ze inhoudelijk niet geheel in overeenstemming te brengen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit, zoals ook reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in de regio Mitrovica, waartoe zowel Vucitrn als Leposavic behoren, bevredigend is en dat er al geruime tijd geen belangrijke incidenten werden gemeld.

Personen die tot de drie gemeenschappen behoren, kunnen zonder problemen rondreizen van hun woonplaats naar andere dorpen en steden in de regio. De RAE wonen zowel in het noordelijke als zuidelijke deel van de stad Mitrovica. De RAE die in de gemeente Leposavic wonen, reizen ook vrij.

Ook aan de door u neergelegde getuigenverklaring kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden aangezien het hier louter gaat om persoonlijke verklaringen van twee willekeurige individuen.

Voorts kan met betrekking tot de inhoud van voornoemde documenten nog worden opgemerkt dat ik in mijn weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit getwijfeld heb aan uw Roma-origine, uw herkomst uit Vucitrn, uw verblijf aldaar tot de oorlog, het feit dat u in 1999 met uw familie uit Vucitrn werd verjaagd, noch aan uw verblijf nadien in Leposavic.

Voor wat deze aspecten betreft, die tevens in de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten worden aangehaald, kunnen deze documenten aldus evenmin een ander licht werpen op mijn eerdere appreciatie met betrekking tot de gewijzigde algemene (veiligheids)situatie voor Roma in Kosovo anno 2010.

Aangaande de verklaringen van uw moeder Celebije dat de etnische Albanezen en Serviërs niet met jullie zouden willen samenleven (CGVS Celebije Begesi, p. 3, 6) en de verklaringen van uw broer Renato dat hij nog altijd angst heeft voor de etnische Albanezen en Serviërs (CGVS Renato Begesi, p. 3, 5), kan nogmaals gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit duidelijk wordt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder ook in de regio Mitrovica, waartoe Vucitrn en Leposavic behoren, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-

gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

In verband met uw verklaringen dat u met uw familie niet meer naar Vucitrn terugkan omdat uw woning daar afgebrand werd tijdens de oorlog (CGVS, p. 2) en dat jullie ook in Leposavic geen eigendom bezitten en er in slechte omstandigheden leefden (niet in een mooi huis, onderbrekingen van de elektriciteitsvoorraad) (CGVS, p. 4-5) kan voorts, zoals ik reeds in mijn beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag heb opgemerkt, herhaald worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad aantoonde dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Uw verklaring niet naar Kosovo terug te kunnen omdat uw hele familie, waaronder heel wat ooms en neven, in België verblijft (CGVS, p. 4, 5) betreft een motief van louter persoonlijke aard dat op zich niet gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan deze bevindingen.

De twee attesten van Skender Gusani en de verklaring van twee getuigen werden hierboven reeds besproken. Het medische attest van uw echtgenote toont louter aan dat zij in België een medische ingreep aan de hand heeft ondergaan, maar levert op zich geen bewijs van de door u geschetste omstandigheden waarin uw echtgenote haar blessure aan de hand zou hebben opgelopen (met name tijdens een inval van Albanezen in 1999).

Ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote Sevdije, uw moeder Celebije en uw broer Renato heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2010 een schending aan van de motiveringsplicht meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsmede een schending van het artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980; hij voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker houdt vol dat hij samen met zijn familie, het slachtoffer is geworden van discriminatie, van fysieke aanvallen, van mensonterende levensomstandigheden en van een gebrek aan bewegingsvrijheid, zoals hij reeds gesteld heeft in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker verwijst naar de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag en laat gelden dat deze documenten aantonen wat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag heeft gesteld.

Verzoeker laat aangaande de bijgebrachte verklaring van Skender Gusani gelden dat hij niet begrijpt dat de bestreden beslissing daaromtrent stelt dat ze een gesolliciteerd karakter vertoont.

Hij merkt op dat de commissaris-generaal enerzijds zelf verwijst naar de verklaringen van voorzitters van de Romakampen inzake de situatie van de Roma en andere minderheden in Kosovo, en dat anderzijds deze verklaringen overeenstemmen met de gegevens waaraan de commissaris-generaal niet twijfelt, met name de afkomst, de origine en de woonplaats van verzoeker, dat zijn huis werd afgebrand, dat hij verjaagd werd uit Vucitn en dat hij woonachtig was te Leposavic.

Verzoeker voert aan dat -in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal beweert- voormelde verklaring van Skender Gusani waarin gesteld wordt dat de situatie in het vluchtelingenkamp onrustig is, dat verzoekers niet kunnen terugkeren en dat ze hulp nodig hebben, overeenstemt met de informatie die vervat is in het recente rapport van "Not welcome anywhere: stop the return of Roma of Kosovo" van Amnesty International.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de motivering van de bestreden beslissing aangaande het probleem rond de discriminatie van de Roma.

In de motivering wordt volgens verzoeker gesteld dat er initiatieven werden ondernomen om de discriminatie van Roma tegen te gaan waarbij er melding wordt gemaakt van een bepaald plan ter bevordering van de integratie van onder andere, Roma-minderheden.

Verzoeker wijst erop dat dit plan slechts in werking is getreden in het jaar 2009 op het moment dat verzoekers reeds uit Kosovo vertrokken waren.

Verzoeker meent dat het niet voldoende is om te stellen dat de autoriteiten zich bewust zijn van een bepaald probleem en een actieplan hebben opgesteld.

Volgens verzoeker vereist het verbod op een vernederende en mensonterende behandeling zoals bepaald in het artikel 3 van het EVRM, niet alleen dat er door de autoriteiten in het land van herkomst acties worden ondernomen maar ook dat door de commissaris-generaal wordt nagegaan in welke mate deze acties effectief zijn.

Wat betreft de verwijzing door de commissaris-generaal naar de CEDOCA-rapporten omtrent de missie die heeft plaatsgevonden tussen 15 en 25 september 2009, merkt verzoeker op dat enkele dagen na de beslissing van de commissaris-generaal inzake de familie BEGESI, er een nieuw rapport werd uitgebracht door "Amnesty International". Verzoeker haalt een onderdeel van dit rapport aan en stelt dienaangaande dat op basis van informatie van verschillende internationale organisaties, van NGO's, als van lokale personen, gebleken is dat er een zodanige ernstige discriminerende situatie bestaat dat in Kosovo zelf de meest fundamentele basisrechten voor Roma niet gegarandeerd zijn. De kritiek op het terugkeerbeleid van Roma naar Kosovo, is volgens verzoeker eveneens relevant voor de beoordeling van zijn asielaanvraag en zijn vraag om subsidiaire bescherming.

De manier waarop de Roma behandeld worden, maakt volgens verzoeker een inbreuk uit op het artikel 3 EVRM aangezien dit een vernederende en mensonterende behandeling is, gezien de omvang van de discriminatie die dermate ingrijpend en ernstig is dat de fundamentele basisrechten van de Roma worden aangetast waardoor het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden. Verzoeker verklaart dat de omvang van de discriminatie zich niet enkel uitstrekt op het gebied van scholing, maar ook op de arbeidsmarkt en op het gebied van sociale voordelen en dergelijke. Verzoeker meent dan ook dat de verschillende stappen die de Kosovaarse overheid heeft ondernomen om de situatie van de Kosovaren te verbeteren, in schril contrast staan met de bevindingen van het recente rapport waarin wordt gesteld dat wetgevende initiatieven inzake discriminatie, in de praktijk niet worden toegepast en dat er nog geen enkele concrete stap werd genomen in het kader van het strategische plan 2009-2015.

Tot slot wijst verzoeker er nogmaals op dat in de bestreden beslissing expliciet gesteld wordt dat er niet getwijfeld wordt aan de Roma- origine, aan zijn afkomst uit Vucitrn, aan zijn verblijf aldaar tot de oorlog, aan het feit dat hij in 1999 met zijn familie uit Vucitrn verjaagd werd, noch aan zijn verblijf nadien in Leoposavic.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, om eventueel het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek en onderschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met

artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers voorgehouden problemen met de Serviërs in Leposavic, plaats waar hij en zijn familie sinds 1999 woonden, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 20 oktober 2009 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen, bevestigd bij arrest nr. 40943 van 26 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast - ook al houdt verzoeker vol dat hij het slachtoffer was te samen met zijn familie, van discriminatie, van fysieke aanvallen, van mensonterende levensomstandigheden, van een gebrek aan bewegingsvrijheid - en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep, beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen, met name drie documenten, door verzoeker neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Wat betreft de twee attesten van Gusani Sekdner merkt de Raad op dat deze betrekking hebben op de problemen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing dat deze documenten duidelijk een gesolliciteerd karakter vertonen daar de documenten op aanzeggen van verzoeker zijn opgesteld. Stukken die op een dergelijke manier zijn opgemaakt bieden geen objectieve bewijswaarde. Bovendien zijn de door verzoeker bijgebrachte stukken slechts fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Terecht deed de commissaris-generaal deze documenten als "*complaisancestukken*" af. Hetzelfde kan opgemerkt worden met betrekking de door verzoeker neergelegde getuigenverklaringen.

Aan voormelde stukken wordt derhalve geen bewijswaarde worden toegekend.

Het medisch attest bevestigt enkel dat de echtgenote van verzoeker in België een medische ingreep aan de hand onderging.

Waar verzoeker er op wijst dat het plan van de overheid voor de integratie van Roma-minderheden pas in werking is getreden in het jaar 2009 en verzoeker toen al zijn land verlaten had, antwoordt de Raad dat deze argumentatie niet dienend is daar de beoordeling van de vrees voor vervolging en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, dient te gebeuren op het ogenblik dat de asielinstantie een beslissing neemt.

De commissaris-generaal kon dus terecht verwijzen naar voormeld plan.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De Commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te ontkrachten.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan geënt op zijn situatie, maar verwijst louter naar andere rapporten van het UNHCR en beroept zich op andere documenten. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdige ambtenaar, boven het door verzoeker neergelegde bundel niet-geanalyseerde overzichtsartikels.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van een eerder afgelegde verklaring betreffende de door hen neergelegde documenten en tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, maar dat hij echter nalaat de motivering ter zake concreet te weerleggen of te ontkrachten.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, louter verwijst naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van het artikel 48/4, §2 a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op wat reeds is uiteengezet is onder het onderdeel 2.3, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoon dat er sprake is van een schending van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 1 september 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE